

Nire lagun batek erraten zuen behartzen zuten heinean zela abertzalea -haren ibilbidea ikusita, erranen nuke aspaldi honetan ez dela sobera behartua sentitu, baina, sentimendu guziak bezala, behartua izatearena franko subjektiboa da-. Halere, diotenez, nazionalismoa gainditua dago-orain, Javier Cercasen Soldados de Salaminako pertsonaia hura bezala, independentista izatea tokatzen da, ezen ez abertzalea-.

Why Marx Was Right liburuan, Terry Eagletonek buru egiten dion lehendabiziko argudioa horixe bera da, marxismoa gainditua dagoela. Eagleton marxismoarekin bezala, ni ere kontent nintzateke nazionalismoaz hori dioteneke arrazoi balute, militantzia batzuk ez bailirateke beharrezkoak izanen: sinetsiezadazue erraten badizuet euskarari buruzko nire txio errebindikatiboek ez dutela inor ni baino gehiago aspertzen.

Denbora gutian pasatu gara iraganean estatu bat izan genuela -eta estatu hura berriz eratze prozesuan kulturalismoak eta hizkuntzarekiko "temak" traba egiten dutela- deskubritzetik, etorkizun hurbilean -lau urteren buruan erran du Unai Apaolazak- estatu bat osatuko dugula -eta prozesu horretan kulturalismoak eta hizkuntzarekiko "temak" traba egiten dutela- adieraztera.

Bien bitartean, gauza batzuk gertatu dira; iduri luke, lehenik eta behin, onartu egin ditugula gutaz etengabe erran dituzten zenbait gauza: tribalak garela, gure zilborrari begira bizi garela, gure diferentziarekin gozaten dugula, xenofoboak garela... Galfarsorok eskatzen duen bezala, desagertzen saiatzen naiz egunero, euskaraz normal bizitzen, baina ez da posible -eta hori erratea negar egitea baldin bada, hala izan bedi-. Euskaldunberri naizen honek ez du uste espainola hizkuntza arrotza dela, eta behin baino gehiagotan aldarrikatu izan dut frantsesa ere ikasi beharko genukeela mugaz honaindi bizi garenok; nire ikusmoldea ez da bertakoa -euskalduna- / arrotza -espainola- bereizketa oinarritzen; aitzitik, maiz niri aplikatzen zait eskema hori -Euskal Herritik kanpo gabe, Euskal Erdetik kanpo bizitzeak dituen abantailak-: euskalduna naizen aldetik, ni naiz kanpoko -hau da, EAEko- ideologia Nafarroara ekarri nahi duena, ni naiz bere burua -pero tú qué eres, vasco o navarro?- behin eta berriz definitu behar izaten duena, ni naiz nafar esentzia espainola arrotz bihurtu nahi izanaren susmagarria. Galfarsoro noizbaiteko euskal estatu bat arrazista izateko aukerak kezkatzen dituen bitartean, nik egiatzko xenofobia sufritzen dut eguneroko politikan -barkatu berriz ere negar egiteagatik-.

Bigarrenik, Podemosen bere esparruaren zati bat jan dio euskal abertzaletasunari, eta, hara! ondorioa da etnizistak garela. Hemendik aitzinat, nazioak ez du balio independentzia aldarrikatzeko: batzen gaituena "hobeto bizi nahia" baita -hala adierazi zuen Apaolazak Otorduak bideoan; halaxe Galfarsorok, toki berean-. "Hobeto bizi nahia" franko kontu lausoa dela alde batera utzita, galdera da nahi horrek independentzia erdietsi nahi izatera eramaten gaituen, edo soilik estatu erreformatu nahi izatera. Independentzia mugimenduak, alde edo moldez, nazioari lotuak egon baitira: bertze kontu bat da, osatu nahi den estatuak nazio-estatu klasikoak izan behar ote duen -bistan da ezetz-, edo pentsatu behar duen nola bermatu herritar guzien ongi-izatea -eta puntu horretan ados nago Galfarsororekin-.

Azkenik, Kataluniako prozesua izan dugu. Puntu honetan ere, hemen horrelako prozesurik sortzeko gaitasun faltak sorrarazten duen frustrazioa estaltzeko edo, nonbait erabaki da euskalgintzak traba egiten duela, eta bertzelako borroka unibertsalagoak bilatu behar ditugula, "hobeto bizitzea" helburu.

Bistan da estrategia berriak behar direla; baina Nabarralderen nafar estatu europarretik -iraganetik- Galfarsororen Euskal Herriko estatu europarrera -etorkizunera-, iduritzen zait orainaren gainetik salto mortala egin dugula. Euskaldunak desagertu behar du; normal bihurtu, alegia. Prozesu baten ondorioa beharko lukeena, ordea, prediku kasik moral baten gaia bihurtu da, euskalgintza -herritar izateko eginahala izan beharrean, tribugintza gisa salatua-, kritikatzeko.

Duela ez anitz, Espainiako hondarreko hauteskundeen ondotik, Aingeru Epaltzak "Geure buruaz noraino" izenburuko zutabe bat publikatu zuen Nafarroako Diario de Noticiasen. Ez nintzen bat heldu testuan defendatu tesiarekin -bi solasetan esplikatua: Euskal Herrian kanpoko nahiago izan dugu beti, etxekoa baino, eta horrek Podemosen arrakasta azalduko luke-, baina tituluko ideia hona ekarriko nuke: gure buruaz nekatu egin gara, eta neke hori estatugintza unibertsalaren eta bertzelako kontzeptu ederren azpian estali nahian gabiltza.

Eta bai, nik ere desagertu nahiko nuke, aspalditik gainera. Baina ekarpen hori ez zait sekulakoa iduritzen. Are gehiago, hegemoniko bihurtzea helburu izan beharko genukeela errateko Zizek aipatu behar izatea, Iruñetik Gasteizera Vladivostoken barna joatea bezala da: Joseba Sarrionandiak aski argi eta aski eder adierazi baitzuen aspaldiko poema batean: Eta finean / euskalherria, / San Agustinenak eta faltsua-egia / frogak pasa ondoren, / benebenetako herri dadinean, /asmaketa ahaztuko dugu. / Estatu tekniko bat utzi eta ikurrinak / sukaldeko trapu bihurtuko ditugu, / gure herriak izatearenekin batera / ez izatearen abantailak izan ditzan.

Zabaldu:

- [Click to share on Twitter \(Opens in new window\)](#)
- [Click to share on Facebook \(Opens in new window\)](#)
- [Click to share on Telegram \(Opens in new window\)](#)
- [Click to share on Pocket \(Opens in new window\)](#)